

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αικατερίνη σπείριζε λίγο και συνέχισε: — Θα σου χαρίσω το ένα από αυτά τα σάβια, 'Αλίκη. Κι' άκου, την ημέρα των γάμων σου, θα λάβης άπ' τ'ο τραπεζίο μου 100 γλ., φράγκα!... Τέλος, θα σε φοτώσω ζωνιάρια. Νά, κόνταζε έδω... Κι' η Αικατερίνη άνοιξε μιá αδαμαντοθήκη, γεμάτη υπέροχα ζωνιάρια. Μά η 'Αλίκη τ'ά εδρε όλα αυτά με άδιαφορία. 'Η Αικατερίνη τ'ο κατάλαβε και παραξένευτηκε. «Περίεργο, οκείτηρε, αυτό τ'ο κορίτσι, άλλως έντελώς. Τι νά συμβαίνει γα; Πρέπει νά μάθω...» Συγχρόνως άφωσσε τ'α μάτια της: σ'τά μάτια της 'Αλίκης και τ'ης ελε:

— Άκουσε τώρα, κόρη μου, τί δουλειά πρόκειται νά σου άναθέσω. Θέλω νά μαζέψης σ'τά δίχτυά σου, με κάθε τρόπο και νά μού παραδώσης ως έχει πού θά σου δώσω, τόν πιο θανάσιμο, τόν πιο επικίνδυνο έσθλο ζωνιάρια γιά νά τόν σκευάσω!... 'Ω, όχι, ποτέ, ποτέ... 'Η Αικατερίνη άντελήθη τήν παραχή της 'Αλίκης και ύποψιάστηκε. Τήν άρωταξε άπ' τ'ο μισόστοχο και τ'ης ελε άπότομα, κομφωνώντας τ'α σελήρα της μάτια σ'τά μάτια της: — Γνωρίζεις τόν άνθρωπο αυτόν;

— Πώς ονομάζεται ó άνθρωπος αυτός; ρώτησε άδιάφορα η 'Αλίκη.

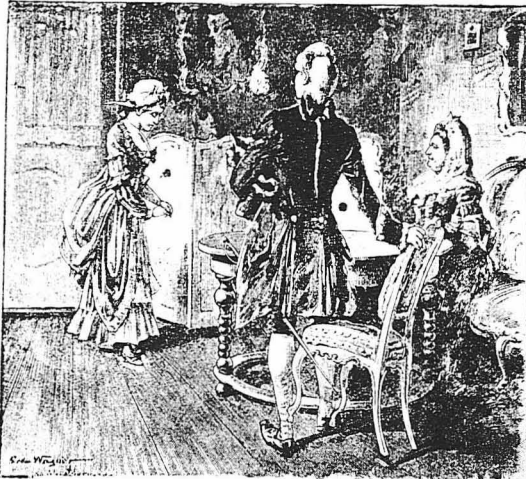
— Τόν λένε Θεόδοτο, απάντησε η Αικατερίνη. Ελε ó θετός γάμος της βασιλικής της Ναβάρρας, ή όποία τόν άνώπισσε τελετωία κόμητι ντέ Μαργιάζ...

Μόλις άκουσε τ' όνομα αυτό, η 'Αλίκη έγρανε κατάχλωμη. Νά προδώση τόν άγαπημένο της; Νά δώση σ'τά χέρια της Αικατερίνης τόν μόνον άνθρωπο π' άγάπησε πραγματικά γιά νά τόν σκευάσω!... 'Ω, όχι, ποτέ, ποτέ... 'Η Αικατερίνη άντελήθη τήν παραχή της 'Αλίκης και ύποψιάστηκε. Τήν άρωταξε άπ' τ'ο μισόστοχο και τ'ης ελε άπότομα, κομφωνώντας τ'α σελήρα της μάτια σ'τά μάτια της: — Γνωρίζεις τόν άνθρωπο αυτόν;

— Όχι, έρωταξε η 'Αλίκη, προσπαθώντας νά κινήση τήν παραχή της, όχι δέν τόν γνωρίζω. — Τόν άγαπάς; — Δέν τόν γνωρίζω, οός ελετα. Λυπηθήτε με... Έλεος!..

'Η Αικατερίνη άλλαξε άμέσως πατωκή. Άρχισε νά μιλάη στήν 'Αλίκη με κωλοσύνη, με τριμφοροτητα. — Καλά, κόρη μου, τ'ης ελε, σέ πιστεύω. 'Αλλά πές μου γιάτί ελετα τόσο άλλαγμένη; Άνοιξέ μου τήν καρδιά σου. Τι σου συμβαίνει; Έρεές πόσο σ' άγαπώ, μισή μου... 'Η 'Αλίκη έλεσε στήν παρτίδα. Καί σέ μιá στιγμή άφρησε τόν πόνο της νά ξεσπάση:

— Μεγαλειστάτη, ελετε κλαίγοντας, άν μ' άγαπάτε πράγματι, ά φήστε με πειά έλευθερη. Σάς ικετεύω. Κοιράστια πειά... Άπόκαμα... Θέλω νά ησυχάσω... — Αυτό ελετε όλο; ρώτησε η Αικατερίνη. — Ναι, Μεγαλειστάτη. Λυπηθήτε με. — Όποτε δέν γνωρίζεις τόν Θεόδοτο ντέ Μαργιάζ; — Όχι, δέν τόν γνωρίζω, απάντησε άδοξαστα η 'Αλίκη, ξεροντας πάντα με πειά ελεγε νά κείνη. Θέλω μόνον νά ησυχάσω. Μ' έχετε κάνει πικρόλυπη με τ'ης γεννωσσορίες σας. Κι' όμοις θά χάριζα όλα τ'α πειά μου γιά νά ζήσω ησυχά τόν ύπόλοιπο βίο μου... Λέγοντας τ'α λόγια αυτά, η 'Αλίκη γονάτισε μπρός στήν Αικατερίνη και ύψωσε τελετωικά τ'α χέρια της. — Όποτε δέν θέλετε νά μού κείνη τήν τελετωία αυτή εκδούλεινα; ρώτησε η Αικατερίνη. — Δέν μπορώ, δέν άντέχω, Μεγαλειστάτη. Έλεος!.. — Κι' όμοις ελετε η τελετωία δουλειά πού σου άναθέτω, 'Αλίκη. Όταν τήν τελετώσης, θά σ' άρήσω πειά ησυχά και θά σου χαρίσω... Κόνταζε... Καί η Αικατερίνη άνοιξε ένα άσημένο κοπί.

— 'Υπακούω... Έλεος, Μεγαλειστάτη! τραυλίζει η άνηχη 'Αλίκη.

'Η 'Αλίκη κόνταζε άδιάφορα, μ' άμέσως έγρανε κατάχλωμη και μύ κρηγή ξεφύριζε άπ' τ'ο στόμα της, κρηγή τρούμου και λαχτάρας:

— Τ'ο γράμμα μου!.. Τ'ο γράμμα μου!.. φώναζε. — Ναι, ελετε τ'ο γράμμα σου, ελετε η Αικατερίνη. Τ'ο γράμμα σου άπ' τ'ο όποιο προκείτα ότι ελετα παιδοκόπος... Σκότωσες τ'ο παιδί σου!..

— Όχι, όχι, δέν είν' άληθεια, φώναζε η 'Αλίκη. Τ'ο παιδί μου ζή... — Τι σημασία έχει αυτό, κόρη μου; Καί πός θά τ'ο άποτέψης; Όταν δώσω τ'ο γράμμα σου σ'τους δικαστάς, θά σέ παραδώσουν σ'τό δήμο νά σέ κρημάση!.. Καταλαβαίνεις τώρα; Έννοείς νά ύπακούσης σ'τίς διαταγές μου η όχι;

— Δέν μπορώ... δέν μπορώ, εκρωταξε η άδυστηχη 'Αλίκη. — Τότε καλά. Πήγανε στήν κρημά, αφού σ' άρξοσι... Καί η Αικατερίνη χτύπησε ένα κουνούτι. Μιά κωμαριέρα παρωσάστρη.

— Φωνάζετε τόν λοχαγό τών σωματοφύλακων κ. ντέ Νανσον, διέταξε η βασίλισσα. 'Ο κ. ντέ Νανσον κατέφρασε άμέσως. — Κείνη ντέ Νανσον, τού ελετε ασήρη η Αικατερίνη, βλέπει τ'η νέα αυτή!.. Μά δέν πρέπει νά τελετώση τ'η φράση της. — 'Υπακούω... Έλεος, Μεγαλειστάτη!.. φώναζε η άτιχη 'Αλίκη.

'Η Αικατερίνη χαμογέλασε ίκανοποιημένα και συνέχισε:

— Λοιπόν, κ. ντέ Νανσον, μιá άπ' τ'ης ημέρες αυτές, η δεσποινίς πού βλέπεις, θά ζητήσει τήν βοήθειά σου γιά νά σκευάσης με τούς άσθλους σου ένα πρόσωπο πού θά σου έποδεθή. Κόνταζε τήν καλά. Πρέπει νά τήν θυμάσαι... Πρέπει νά τήν ύπακούσης. Σέ διατάσσω...

— Μάλιστα, Μεγαλειστάτη, απάντησε ó ντέ Νανσον. — Καλά, κυρία... 'Όταν η δυό γυναίκες έβρισαν άμέσως η Αικατερίνη ελετε στήν 'Αλίκη, η όποία έβλεπε πλέον άτελεπιμέννα.

— Λοιπόν, θά με ύπακούσης; Θα μού παραδώσης τόν κώμητα Θεόδοτο ντέ Μαργιάζ; — Ναι, κυρία... — Πηρόσεζε καλά, 'Αλίκη. Άν με προδώσης, θά σέ συνηρώσω. Σέ-ρεεις δά πός εκδοκώμινα. Θα παραδώσω τ'ο γράμμα σου σ'τους δικαστάς. Θα κείνω κείνη πού τριμφορό. Θα φροντίσω νά μάθω πειά ελετα αυτός ó Θεόδοτος ντέ Μαργιάζ.

'Ακούγοντας τ'α τελετωία αυτά λόγια της Αικατερίνης, η 'Αλίκη άφρησε μιá κρηγή τρούμου και σοριάστηκε κάτω λιποθύμη...

ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΩΝ ΟΥΓΕΝΟΤΩΝ

'Αφρησε τόν έποση Παρναγιάν μπρός στήν πόρτα τού μεγάρου τού στρατάχου της Γαλλίας, Φραγκίσκου ντέ Μονμωρανό. 'Ο έποσης χτύπησε τήν πόρτα και περίμενε. Σέ λίγο άκουσε νά τραβούν άπό μέσα βαρειές άπάρτες κ' ένας θυμωρός παρουσάστρη, ένας θυμωρός φηλός σάν γιγαντας, εφωστος σάν Παρλιζή, φοβερός τήν θεία, μ' ένα ροζάλο σ'τά χέρια. — Τι άγαπάς, κείνη; ελετε άπότομα σ'τόν Παρναγιάν ó νεώτερος αυτός Γολιάθ.

'Ο Παρναγιάν τόν κόνταζε άπ' τήν κορηγή ως τ'α νύχια κ' άποκρίθηκε: — Θέλω νά μιλήσω με τόν κείριό σου, παιδί μου.

Παιδί μου!.. Τολμώσε νά λείη τόν γίγαντα αυτόν επαίδι τού, ó έποσης!.. 'Ο θυμωρός άγριεψε, τα μάτια του ασφράγανε. Κόνταζε γήφο του, γιά νά δ'η μήκος ó έποσης μιλήσει σέ κανέναν άλλον. Μά όχι, διάβολε. Σ' αυτόν μιλήσει. Καί νά πού ξαντάς τώρα τήν τρομερή λέξη: — Σου ελετα, παιδί μου, θέλω νά δώ τόν κ. στρατάχη.

'Ο θυμωρός ήταν έξω φρενών. Νά τού μιλήη τόσοον αυθαδώς αυτός ó άγνωστος έποσης ποίκαρνε μαζί του κ' ένα άβλο τοσαπάνο, αυτό πειά ήταν άδοξασταχο.

(Άκολουθεί)